

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

F. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Mega
G-I.P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. P.-Tașcă.

Strambă

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gară de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și saponi alesi, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugai, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajlu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburile alesi, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bușile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, dragele, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuințate la vindecarea suferinșilor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de caucucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetrice și Chirurgiei, Opticei și Dentisticii, ca : vată și tifoaane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberoaane, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu preferențe cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 6
 „ „ „ 6 luni „ | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Sofia Nădejde, Gura lumii și purtarea vorbelor. — *R.*, Din trecutul Bisericii române: Mitropolitul Nifon. — *C. Rădulescu-Codin*, Făt-frumos (poveste). — *Dr. Lux*, Judecata vrăbiei. — *Irimia Popescu*, Ingrijirea vitelor de lapte: Grajdul. — *C. Popescu-Stănești*, Cum capătă copiii diferite deprinderi rele. — *D. V. Toni*, Ne-am părăsit credința. — *Dr. Lux*, Păsările: Familia ciocârlilor; Familia pițigoilor. — *Al. Tințariu*, In contra alcoolului. — *Cea mai veche călătorie în jurul Africei*. — Bibliografie.

Felurimi: Orașul găinilor. — Agricultura în Danemarca în cei din urmă 50 de ani. — *Din ziare și reviste*, Dorm peștii. — Ouăle curcilor. — Stărpirea gărgăriței din hămbare. — Bețivul la ceasul morții.

Ilustrațiuni: Mitropolitul Nifon. — Grajd pentru vaci de pe Domeniul Coroanei Sădova. — Grajd și vaci de pe Domeniul Coroanei Segarcea. — Vacă bine îngrijită și bună de lapte. — Ciocărlie. — Pițigoiu.

Suplement: Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 11.

GURA LUMEI

ȘI

PURTAREA VORBELOR

ntotdeauna oamenii au ținut la părerea semenilor. În tot ce alcătuiește viața, atât ca îmbrăcăminte, frumusețe, bogăție, purtare. «Ce va zice lumea», frica de gura lumii, a fost și e mare stavilă dela o mulțime de fapte rele.

La sate, faptele fiecărui nu se scriu în ziare ca la orașe, dar gura lumii le pune la răboj și mult mai bine se țin minte decât cele trecute în ziare: a zi scrie, mâine uitate.

Fiecare faptă și întâmplare o poartă din gură în gură, o cercetează, descosând-o; oricine se crede în drept a-și da părerea.

Sunt mulți cari osândesc și țin în nume de rău această «gură a lumii». Nu e însă tocmai așa, câtă vreme se ține numai la istorisirea și criticarea faptelor adevărate, câtă vreme nu va lua forma clevetirei.

Gura lumii ține loc și de literatură. Un povestitor bun istorisește cu atâta vioiciune, faptele întâmplare în cât ascultătorii par'că ar fi fost față la pățanie.

Așa, bunăoară, unul povestește cum Stan s'a îmbătat, cum s'a făcut de răs la crăsmă, în fața unui sat de oameni; cum s'a luat la ceartă și bătaie cu alții și cum, la urmă, a trebuit să vie jandarmii să-l închidă.

Toate astea, povestite bine, mișcă pe ascultători, îi fac să se îngrozească de patima beției și, poate, pe mulți îi împiedcă pe multă vreme de a se abate pe la crăsmă.

Sau o babă, bună de gură, are un vecin hărțăgaș, care își bate nevasta și copiii, până îi umple de sânge și de vânătaii. Copiii, îngroziți, nu-l iubesc ca pe un tată, ci îl socot dușman; nevasta adesea, de groaza bătăiei, doarme pe la vecine.

Baba istorisește toate astea altor femei. Asta nu înseamnă clevetire și-i chiar de folos; căci femeile, văzând pățania alteia, își zic că nu trebuie să se lase bătute, că dela începutul căsniciei nu trebuie să îngăduie, și, dacă văd că bărbatul are asemenea nărav, mai bine să-l lase cu Dumnezeu înainte de a avea copii. Baba, care a văzut și auzit multe, neapărat, își spune și părerile ei.

— Da, o fi zicând ea, e mare păcat să lovești pe semenul tău, că, doar, și el e după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dar e și păcatul tău, dacă te lași bajocorit și lovit. Dumnezeu ne-a înzestrat pe toți cu minte și judecată și pază. Un fricel de praf amenință să intre în ochiu și, fără știrea noastră, clipim și ne ferim ochiul. Tot așa e cu toată fapta noastră. Poți întâlni un nebun, un om rău; dar trebuie să te aperi, nu să te lași încălcat.

În unele sate din Transilvania și chiar dela noi din partea Muntelui, de pildă pe la Rucăr, e și acuma obiceiul că la o vreme a anului se suie unul bun de gură în clopotniță și altul pe altă înălțime sau într'un copac și încep a *strigă peste sat* despre tot ce știu că s'a întâmplat în cursul anului și nu trebuie să se întâmple.

Aștia curat sunt gura lumii căci judecă și dau la vileag toate cele întâmplare peste an. E cu adevărat o gazetă vorbită, care nu cruță nimic și dă pe față toate răutățile și greșelele.

Mai demult așa o fi fost în toate satele și de aceea se temeau oamenii ca de foc de gura lumii și să nu intre în judecata ei.

Apoi gura lumii e neîndurată și, de frica ei, multe fete se opresc pe pragul căderii aducându-și aminte cum lumea a vorbit de rău pe Floarea ori pe Stana pentru că n'au știut să-și apere cinstea.

Până aci gura lumii e, putem zice, e folositoare. Dar sunt

oarecari mărgeni, dincolo de cari se preface în clevetire și atunci e rea și dăunătoare.

Așa, bunăoară, e lucru cunoscut că o vorbă are o mulțime de înțelesuri și foarte mult atârnă dela celelalte cuvinte ce-o însoțesc și mai ales dela tonul și glasul cu care s'a spus. De aceea e foarte greu a spune întocmai și a da înțelesul adevărat al vorbelor ce zic unul de altul. Mai întotdeauna cel ce povestește adaugă dela el și cele mai adeseori în rău, nu în bine. De aci vrajbă și înverșunare; de aci răul de a purta vorbele.

Asemenea scorniri se întâmplă mai ales între rude, cari se cred în drept a vorbi și a se judecă unele pe altele. De pildă, o cumnată, vorbind de alta, zice: «Ii e greu sărmana, să le ție toate cu regulă și curate, singură; dar, așa-i partea femeii; căci nici eu nu stau cât e ziua de mare; ba, la nevoie, fac din noapte zi».

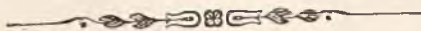
Clevetitoarea nu spune nimic din cuvintele mai duioase; ci c'a făcut-o leneșe și, că-și ține bărbatul și copiii mai murdari decât niște pușcăriși. De aci ură, ceartă și, poate, bătae.

Altul spune despre Stan că i-a dat cu imprumut bani și că nu-i tocmai bun platnic. Purtătorul de vorbe se duce și spune lui Stan că Bran a zis de el că e hoț și că are, se vede, de gând să-i mănânce banii. Cel rău a judecat după mintea lui, fiindcă poate așa ar fi zis el. Adesea e chiar nevinovat de această schimbare de înțeles, fiindcă omul nu poate ține minte întocmai ce-a spus altul; ba chiar înțelege vorbele pe dos. Câți oameni nu se iau la ceartă, fiindcă nu prind vorbele și înțelesul cu care s'au spus! De aceea gura lumei, sub formă de purtătoare de școrturi dela unul la altul, e foarte rea, și chiar primejdioasă: dă loc la certe, vrăjbi, bătăi și adevărate nenorociri. Istorisirea faptelor și întâmplărilor, bine și drept făcută e folositoare; dar purtarea vorbelor dela casă la casă e tot ce poate fi mai rău.

Oamenii cu sufletul bun nu poartă stafete. Căci: de ce să amărăști pe cineva cu vorbele și ponoasele altuia? Din toate astea nu ese nici o bucurie și nici un folos. Înțeleg dacă poți să duci o vorbă de laudă ce cutare ori cutare a spus. Asta-i în adevăr faptă aleasă: bucuri pe cel cărui îi spui lauda și-l faci să iubeasca pe acel care, a spus-o și să ție la el.

A semăna dragoste și iubire între oameni e faptă înge-rească; a semăna zizanie și vrajbă, diavolească.

Sofia Nădejde.

 DIN TRECUTUL BISERICII ROMÂNE

 MITROPOLITUL NIFON

itropolitul Nifon este unul din cei mai de frunte ierarhi cu cari se onorează Mitropolia Ungro-Vlahiei.

Născut la 1783 în București, călugărit la etatea de 20 de ani, primii săi pași în carieră i-au fost conduși de episcopul Neofit al Râmnicului. Acesta — la urcarea sa în scaunul Mitropoliei — l-a numit egumen la Cozia.

Mai apoi vicar al Mitropoliei din București (1841—1848), dobândind și titlul de *Arhieru Sevastias*, ocârmuitor provizoriu al episcopiei Râmnicului, Nifon este totdeauna în primele rânduri între conducătorii Bisericii române. În 1850 este ales Mitropolit sub domnia lui Barbu Știrbeiu.

În această calitate, el a luat parte la toate actele mari ale redeșteptării națiunii române. Prezident al Divanului *ad-hoc* în 1857, prezident al Adunării electivă care a ales pe Cuza la 24 Ianuarie 1859, prezident al sinodului organizat în 1865, Nifon a fost apoi acela care a întâmpinat pe Principele Carol la 10 Maiu 1866 la intrarea Lui în Mitropolie; în fața lui Principele a depus jurământ pe Constituție.

Prin stăruințele lui Nifon s'a întemeiat Sinodul Canonic și s'a făcut în 1872 legea pentru alegerea Mitropoliților și episcopilor. În fine, doritor de a vedea în țară un cler din ce în ce mai bine pregătit, a înființat din averea sa Seminarul care poartă și azi numele său „*Seminarul Nifon*“ din București care a dat țării mulți preoți vrednici.

 R.

Mitropolitul Nifon.
(Clișeu com. de Tip, Cărților Bisericești).

Făt-frumos.

— Poveste —

A fost odată ca nici odată, când se innodă câinii în coadă... un împărat și-avea trei feciori, înalți și chipeși, nevoie mare. Dar mai frumos și mai cu haz și mai cu lipici era feciorul cel mic. Mă rog, sta soarele în loc și se uită la el. Din pricina asta, lumea îi mai zicea și Făt-frumos.

Acu, într'o zi, mare, se lățește svonul că în pădurea neagră — unde-o fi aia — se găsesc vânatuți așa de minunate și de gustoase că-ți rămâne inima la ele. Da, măi taică, se mai svonise că tare-i e greu unui pământean de-ai noștri să vâneze în pădurea aia, că aveă să se lupte fel și chip cu toate jigăniile.

Împăratul — ce i-o fi venit lui și ca să vază istețimea feciorilor — zice:

— «Măi flăcăii taichii! Oare n'ați putea să-mi aduceți și mie vânat din pădurea aceea?»

Feciorul cel mare tăcù.

Cel mijlociu zise: «Ne-om duce!»

Iar cel mic: — «Haideti, fraților!»

S'au dus. Acolo, în pădure, s'au cercat ei frații cei mari să vâneze, dar n'a fost chip. Ce crezi dumneata? Îi lăsau în pace jivinele? Dacă văd și văd, hai să stea și ei acolo, în marginea pădurii, să se uite ca vițelul la poarta nouă, că acasă n'aveau ce căuta cu mâna goală.

Da Făt-frumos oare tot ca ei făcea? Ți-ai găsit!

A intrat flăcăul în pădure, a curățit cu paloșul toate jivinele din cale-i, a prins niște păsări măestre, a mai împușcat altele și... pe urmă:

— Hai acasă, frațilorilor.

— Hai, dec!

Și-au plecat de-au dus Măriei Sale odorul de vânatuți și împăratul când i-a văzut mai mai să-i sărute: — «Mulțumescu-ți ție Doamne, că mi-ai dat niște feciori așa de pricepuți și de harnici!»

De unde să-i trăsnească prin cap Măriei Sale că numai Făt-frumos făcuse minunea? El, mititelul, nu era d'ăia care se laudă.

Da, vezi dumneata, frații au prins pică pe Făt-frumos, din asta. De ce să fie el mai cu moț decât ei?

Și-au început să-i poarte sâmbetele.

Uite că într'o zi iar îi trimete Împăratul să-i aducă vânatuți de acelea minunate...

Se duc, că, ce erau să facă? Vânează tot Făt-frumos, iar, după ce sfârșește, frații, nu i-ar fi mai răbdat Sfântulețul, pun mâna pe el și-l leagă sdravăn tot cu fringhii groase de mătase împlete în șase, de un fag gros, gros, măi taică, gros cât toate zilele și cu rădăcinele înfipte adânc în pământ.

Pe urmă, își urmează calea, ticăloșii, să ducă tatălui lor vânatul. Sărmanul Făt-frumos! Ce să facă el? Se pune pe plâns că s'apropiă noaptea și, domnicule, cum era s'o petreacă el acolo, singur cuc, în pădurea aia, unde nu călcăse picior de om?

Incepe să se roage la Sfântulețul :

-- «Doamne, Doamne, dă-mi putere asupra fagului ăstuia :

Să mi-l smulg din rădăcină

Să-l duc Taichi în bătătură

Să-i ție vara de umbră...

Și... cum se opinteste odată... minune! Smulge fagul, moșicile, și-l duce în curtea împăratului.

— «D'apoi tu, taică, cu fagul ăsta?»

— «Apoi m'am gândit că tot n'ai dumneata umbră în curte, vara!»

De ce i-au făcut frații, nici vorbă.

Da frații tot mai cu pică. Când se duc a treia oară la vânat, ei, după ce Făt-frumos le dă vânatul d'a gata «pică pară mălăiață în gură la nătăfleată», îl leagă de un munte și-și văd de cale.

Când se vede el iar singur singurel, începe să se închine : «Doamne, Doamne! Cum mi-ai ajutat de-am dus fagul în bătătură să ție taichii de umbră, ajută-mi și-acum să-i duc muntele în curte, să se sue pe el, când și-o încăleacă calul.»

Și nu l-a lăsat Sfântulețul. L-a dus în curte.

— «Apoi, tot n'aveai dumneata, taică, pe ce să te sui, când îți încălecai ducipalul!», răspunde el Măriei Sale când îl întreabă : ce și cum ?

De frați, și de rândul ăsta nici vorbă.

Ei însă trăsni-i-ar cel de sus, icniau de mânie. Și-au pus în gând ca or ce-o fi, să-i facă de petrecanie.

Și d'aia, când îi mai trimete tat-său, vânează ce vânează câte trei, iar când vin spre casă, pun mâna pe Făt-frumos, îi fărâmă picioarele și-l aruncă într'o prăpastie.

Apoi își văd de drum.

— Unde e, măi taică, Făt-frumos?

— Unde să fie? A rămas să mai vâneze.

Și i-a crezut Măria Sa. De unde să bănuiască inima feciorilor?

Acu, să nu uităm vorba. Făt-frumos, rămas acolo, se închină și-acum Sfântulețului, să facă ce s'o îndură cu el, că altă putere n'avea.

A dus-o așa în plâns și-n rugă toată noaptea; când, în zorii zilei, ce vede, îl ia frigurile, domnișorul: un bou mare, mare cât toate zilele, cu coarnele cât ramurile copacilor... Ba, ce zic eu bou? Că, unii, ci-că, avea și mâini sălbătăciunea asta.

Eră Zorilă. Cum vede namila pe Făt-frumos, începe să-i lingă picioarele fărâmate și... să te închini, flăcăule, i-au venit picioarele la loc, cum erau mai nainte.

Pe urmă, Zorilă — pe semne îi plăcea mult carnea de Rumân — începe să-i care de-ale mâncării, să-l îngrașe.

Azi, așa, mâine-așa... Făt-frumos o sfeclise. Cum să scape?

— «Știi ce Zorilă» — îi zice într'o zi namilei — dacă vrei să mă fac gras și frumos, du-te și-mi adă vin și struguri din viile împărătești, că mare poftă am.

A plecat Zorilă, iar Făt-frumos atât a aşteptat. «Drumu şi omega, licăra poteca.

Se duce acasă şi, când îl întreabă tat-său : ce şi cum ? El răspunde :

— Apoi, uite, taică, ți-am mai adus şi alte vânat-uri, că, după câte ştiu, mare plăcere îți fac.

Şi l-a crezut Măria Sa şi s'a bucurat că, Doamne, mult îi du-sese dorul !

Trec așa trei luni de zile.

Acù, într'o seară, cum stau ei împăratul cu feciorii la tai-fas, uite că iar le soseşte la ureche svonul că pe tărîmu-ălălalt, în ostrovul florilor, se găseşte o «pasăre de aur», minune de frumoa-să, care cântă așa de dulce şi dragăstos că o lume întreagă stă şi-ascultă şi pasărea ceea mai are darul să aducă norocul, cât e lumea şi pământul, în ținuturile pe unde își face vacul.

Împăratul, cum aude, atât îi trebuie :

— «Cum ați ști, de țineți la mine și la cinstea împărăției, du-ceți-vă de aduceți aici pasărea de aur, că tot a voastră o fi după ce-oiu închide eu ochii. Haide, flăcăii taichii ! Să nu zică nu știu cine că feciorii mei nu-s buni de nimica.»

Hei, acù-i acù !

Se iau cu vorba frații pe lângă Făt-frumos și se milcoșesc fel și chip — că la altceva nu-i tăia capul — ca să-i ducă unde eră porunca.

Făt-frumos le știă inima, dar a pornit la drum.]

Cum mergeau ei spre soare apune și se frământau cu fireu : «pe unde-o fi drumul la tărîmu-ălălalt», uite un greere. Se sbă-tea în nisip c'o aripă ruptă :

— «Făt-frumos, Făt-frumos» — strigă el — fă-ți pomană și lea-gă-mi aripa asta că mare bine ți-oiu face.»

I-o leagă flăcăul; apoi, greerele :

— «Da nu mi-i spune și mie, domnișorule, încotro vă călă-toriți?»

— Apoi, de ți-om spune, îi ști să ne îndreptezi ?

— Hei, zice greerele : «Nu se știe de unde sare iepurele !» Poate să mă pricep și eu la ceva.

Când l-aude așa, Făt-frumos îi spune.

— Hei, păi asta e lucru ușor. Tocmai pe tărîmu-ălălalt imi fac vacul, iar, de vreți să vă duceți acolo, veți intra pe gaura pe care viu și eu.»

Și-i duce la gaura lui.

Acolo eră un «stejar» mare; au înfășurat de jur împrejurul lui un «vârzob» și au legat pe fratele cel mare. S'au înțeles să-l lase în jos și atunci când o mișcă vârzobul, să-l scoată afară.

Și așa s'a întâmplat. Pe la mijlocul vâgăunei, fratele cel mare se înspăimântă așa de rău, că începe să miște vârzobul și să țipe ca apucat de alte alea.

Îl scot afară.

Al doilea frate, tot așa o pate; iar Făt-frumos, când se lasă pe tărîmu-ălălalt, le spuse :

— «De ce-oiu strigă și-oiu scutură vârzobul, d'aia să mă lă-sați mai afund și mai repede și, după ce m'oiu duce acolo, să

mă așteptă aci la gură până-oiu găsi pasărea și-oiu veni să scutur vârzobul!»

L-au lăsat. Acolo, întinde, băete, la drum!

Merge și merge flăcăul până zărește niște curți de aramă.

Bate în poartă și-i răspunde o voce:

— «De e om bun, să între; de nu, să-și vază de drum, că am o cățelușă cu dinții de fier și cu măselele de oțel și nici fărâmă nu rămâne din el».

— «Om bun!» — răspunde flăcăul și intră înăutru.

Acolo, o fată frumoasă, frumoasă, stetea pe prispă și torcea.

— «Cine ești?» întrebă Făt-frumos, minunat de frumusețea ei.

— «Sunt fata Sfintei Miercuri» — răspunde mândrețea înroșindu-se, că — pasă-mi-te — îi picase flăcăul cu tronc.

— N'ai putea să-mi dai știre, drăguță, unde să pot găsi ostrovul florilor cu pasărea de aur?»

— «Nu știu», răspunse fata. Dar poate vară-mea, fata sfintei Vineri să știe. Ca să te duci însă până la ea, ai să treci prin pădurea de foc și, ca să nu te arzi, ține biciul ăsta de argint. Și mai ține și tortița (inelul) ăsta dela mine, să nu mă uiți, flăcăule!»

Făt-frumos ia biciul și tortița și, la picior, nene! Când intră prin pădurea de văpaie și începe să plesnească cu biciul, se făcea cărare de cenușă în drumul flăcăului.

Merge el ce merge până ajunge la casele sfintei Vineri. Erau cu totul și cu totul de argint. Îl primește și aci bine fata sfintei, îl pierde din ochi de drag și-apoi — neștiind nici ea unde-i ostrovul florilor cu pasărea de aur — îl îndreptează mititica, la vară-sa, fata Sfintei Sâmbete.

— «Dar până-acolo, Făt-frumos, ai să treci prin pădurea cu lupii. Ca să nu te mănânce, ține brâul ăsta. Când s'or repezi fiarele, să lași atârnat după tine căpătâiul brâului și să-ți vezi de drum, că n'au să te atingă. Ține și tortița asta să nu mă uiți.»

Făt-frumos le-a luat, mulțumindu-i și și-a văzut de cale. Când a intrat în pădurea cu pricina, să fi văzut, nenisorule, cum veneau lupii hămesiți, să-l sfâșie, nu alta. Da el, măi taică, odată lasă căpătâiul brâului și socotiți c'a mai rămas vr'o jivină în juru-i? Ți-ai găsit! Cât ai coace un ou, toate gadinile au rămas moarte pe loc.

(Sfârșitul în No. viitor).

C. Rădulescu-Codin.

Orașul găinilor.

«Industrie lăitière» spune că în California, la 75 de kilometri de San Francisco, e un oraș, cu 6.000 de locuitori, dar cu un milion de găini. E orașul Petaluma. Toată bogăția lor stă în găini. Fiecare familie ține găini în găinării făcute cu miile pe coasta dealurilor vecine. Cei mai săraci au câteva duzini, dar bogății au pân la 10.000 și 15.000 de păseri de acestea.

O gospodărie model din Petaluma poate avea 100.000 de păsări. Au clocitoare și cotețe deosebite pentru bolnave. În 1907 Petaluma a vândut 120 de milioane de ouă.

JUDECATĂ VRĂBIEI

ierre Mille, cunoscător adânc al vieții dela țară, scrie foarte frumos despre vrăbii, luându-le apărarea împotriva celor cari le-au jurat pieirea sub cuvânt că fac pagubă la semănături.

Judecata vrăbiei a început decând omul, încetând de a hoinări, s'a așezat și a semănat grâu sau meiu. Unii au învinuit-o că mănâncă boabele, alții au arătat că vânează tot felul de insecte cari strică semănăturile.

Unul dintre dușmani, Rougier dela Bergerie, sciea în 1788 că vrăbiile fac numai în Franția pagubă de peste o mie de hectolitri de cereale! Altul, Bosc, s'a urcat la de două mii de ori pe atâta!

Dar cei nepărtenitori au băgat răpede de seamă că viața vrăbiei se împarte în două: o parte de primăvară până la sfârșitul verei și alta în timpul toamnei și erneli. In cea dintâiu ne face numai bine; în a doua își ia oareșicare răsplată pentru osteneală.

Cu ce se hrănește vrabia în timpul primăverei? Cu ce găsește, căci nu alege și de poftă de mâncare nu duce lipsă. Dar stricăciune semănăturilor nu face, că nu are cum.

Va să zică în privința semănăturilor în zădar i-am căută vre-o vină în vremea aceasta.

Dar ce te faci în daravera cireșelor? Aci e mai greu. Biata vrabie nu se sfiește a și face parte, uneori prea mare E adevărat că apără de insecte, dar și plată își ia cu vârf și îndesat.

Mai întâiu în această privință vrabia nu e singură vinovată: toate păserelele găsesc cireșele pe gustul lor. De ce deci să cază vina numai pe vrăbii? Să ținem însă seamă de milioanele de insecte ce nimicește și să ne gândim ce s'ar alege din roada cireșelor, dacă vrăbiile n'ar purtă luptă înverșunată și neobosită cu insectele. Și vrabia are plisc tare și vine de hac gândacilor celor cu scoarță mai groasă. Ce s'ar alege din trandafiri, dacă vrăbiile n'ar vână cu înverșunare gândacii verzi cari le rod frunzele?

Vrăbiile nu numai că se hrănesc ele însuși cu insecte, dar mai ales își hrănesc puii. Câte insecte trebuie la șase pân la zece pui câți are fiecare păreche de vrăbii?

Aproape jumătate de an, vrăbiile se hrănesc numai cu insecte.

E adevărat că, îndată ce se coc cerealele, le privește ca ale sale și mănâncă din ele cât poate mai mult. Nu merg câte una, ci cu stolurile. Coacerea grânelor e la dânsese, se vede, un fel de sărbătoare, ca ale zeiței Ceres la Romani. Atunci, toate vrăbiile dintr'un sat, cari mai 'nainte trăeau, putem zice, într'un fel de dușmănie, se împacă și, după ce se sfătuesc în de ele, pleacă buluc la câmp. Acolo lucrează până ce nu mai pot băgă în gușe. Se duc la umbră de mistuie — stomacul lor lucrează răpede — și încep dela capăt. Mai la fiecare ceas își umplu din nou gușea. Și praznicul ține până seara. Dacă e vremea frumoasă, nu se mai întorc la cuiburi, dorm pe câmp, ca să fie mai de timpuriu la masă.

Dar praznicul nu ține mult; căci vin secerătorii, tae, leagă, adună, cară, treeră și pun la adăpost. În vremea aceasta mai răpesc boabe din snopi, mai din spicele căzute; dar prădăciunea cea mare s'a isprăvit.

Neapărat că mai departe hrana lor vor fi tot insectele.

*
* *

Mai dă câteva amănunte în privința obiceiurilor și deșteptăciunii acestor paseri.

Cineva îi scrie:

Vrăbiile cari își au salașul împrejurul casei mele, nu m'au ertat nici acuma pentru fapta ce-am săvârșit împotriva lor acum unsprezece ani. Înainte de acea nelegiuire, cum intram în grădină, vrăbiile se adunau în jurul meu. Într'o zi un argat puse printre pomi niște curse pentru guzgani, cari se înmulțiseră de spăriat. Eră iarnă și zăpadă, vrăbiile flămânde au căutat să ia mâncare din curse și câteva din ele s'au prins. Au fost marturi la fără de legea săvârșită și de-atunci nici printr'un mijloc n'am mai putut face pe vrăbii să se apropie de mine ca înainte.

Altă istorie care i s'a întâmplat lui Pierre Mille.

Când eram copil, zice, am căpătat un pistol și, bine înțeles, l-am cercat pe vrăbiile, cari trăiau nesupărate de nimeni

prin curtea noastră. Mă văd, par'că. Erau vre-o douăsprezece într'un salcâm. Mă furișez. Nimeni nu mă bagă în seamă. Iau la ochi, trag: cade o vrabie. Atâta mi-a fost. De câte ori mă zăreau, fie la fereastră, fie la băgeaga din pod, oricât m'ași fi păzit, ori cum ași fi fost îmbrăcat, păzitorii vrăbiilor mă vedeau și numai ce auzeam: «tiù!», în cât toate se puneau la adăpost de aliciurile mele. N'am mai ucis altă vrabie, măcar că am întrebuițat atâtea viclenii câte numai un Indian, piele roșie, poate născoci.

Acum câțiva ani am zăpsit un vrăbioiu bătrân, așezat în apropiere de stupii miei și înghițând cu sânge rece, dar cu multă plăcere, albinele ce se întorceau cu miere și polen. În zadar am căutat să-l alung, strigând la el ori spăriindu-l cu pietre. N'a fost alt chip să-mi scap prisaca: l-am împușcat. Au trecut de atunci trei ani și n'am putut eși din casă odată fără să auz: «tiù» și să nu văz toate vrăbiile ascunzându-se.

N'ar fi mai bine, zice el, să ne folosim de paza cea mare ce-și fac vrăbiile și de frica lor, punând spărietori, tot felul de momâi urâte, cum se și face în pometele cu cireșe? Crede chiar că legând câteva sfuricele colorate pe cireși, vrăbiile ar crede că e primejdie și i-ar ocoli.

Nu e destul, am zice noi, să punem pe păzitor să împuște una două sau și mai multe ca să aibă celealalte nițică frică și oareșicare cumpătare?.

Dr. Lux.

Agricultura în Danemarca în cei din urmă 50 de ani.

«Société nationale d'agriculture» dela 10 Iunie 1908, zice «La Nature», arată că Danemarca (cu mai puțin de 2.000.000 de locuitori) are comerț (import și export întrunite) de peste o mie de milioane (un miliard). În 1901 a vândut peste graniță 29.421 de cai, 122.666 capete de vite albe, 111 mil. de klgr. de carne, între care și porci sărați și 79.400.000 klgr. de unt. După catagrafia din urmă, Danemarca are 487.000 de cai, 1.840.000 de vite albe, 877.000 de oi, 1.457.000 de porci, 11.553.000 de găini. În 1906 a vândut peste graniță 428 de milioane de ouă. Intinderea pământului arat e de 2.858.366 hectare, iar 419.000 e pământ neroditor. Intinderea lucrată (337 de cultivatori la 1.000 de hectare) se împarte: 41,5% cereale, hrișcă, mazere, măzeriche, etc.; 34,5% trifoiu și livezi artificiale, 9% fânețe naturale, 5% cartofi și plante cu rădăcini hrănitoare, 3,2% nutreț.

Ingrijirea vitelor de lapte.

Grajdul.

Grajdul vacilor și bivolițelor, fără a fi depărtat de casa stăpânului, nu trebuie totuși a fi prea aproape sau sub acelaș acoperiș, din cauză că vitele prin udul și băligarul lor strică aerul și vatămă sănătatea omului.

Pământul pe care se va ridica, nu va fi mlăștinos sau de umplutură; grajdul va avea ferestrele și ușa cam spre soare apune.

Cei mai mulți lăptari au grajdul cu lemn sau blăni de scânduri pe jos, iar nu cu pământ bătut. Acele cu lemn sunt alunecoase, pricinuind căderi periculoase mai ales pentru vitele borțoase. Cele cu pământ sunt cu totul nesănătoase, ele neputându-se nici odată curăța bine

O pardoseală efină și bună s'ar putea face din cărămizi bine arse sau din bazalt. Cărămizile se vor pune pe muchie, unindu-se între ele prin ciment.

De altfel din orice ar fi făcută pardoseala trebuie să aibă o mică aplecare de cel puțin un centimetru pe metru, dela esle spre partea de dindărăt, pentru a se înlesni scurgerea udului.

Păreții grajdului făcuți din zid sunt cei mai buni; când sunt de lemn, să se tencuească. Tavanul țe va tencui de asemenea.

Ușa grajdului va avea o lărgime de 1 m. 50, adică un pas și jumătate, ca astfel vitele borțoase să intre și să iasă în voe din grajd, fără a se isbi.

Pragul ușii va fi scurt, pentru a nu se împiedică vitele de el. Ferestrele vor fi făcute sus, și atâtea în cât grajdul să fie luminat. E bine ca ele să fie prevăzute cu pânze de sârmă pentru a împiedică intrarea muștelor în timpul căldurilor mari, precum și de obloane, putându-se astfel mări sau micșora lumina din grajd, după voe.

Grajdul trebuie să fie încăpător, pentru ca ani-

Grajd pentru vaci, de pe domeniul coroanei Sadova.

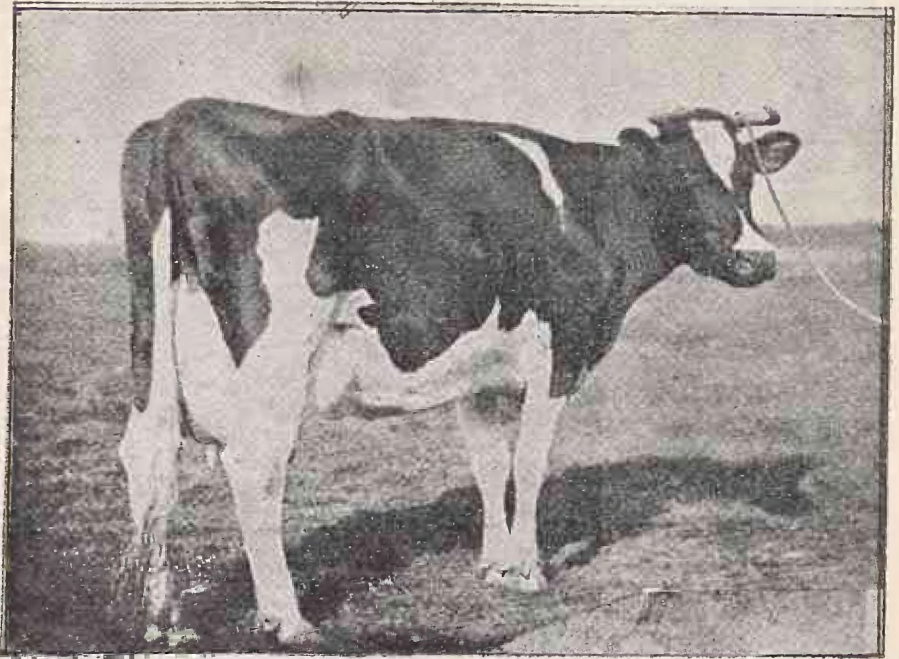

Grajd și vaci de pe Domeniul Coroanei Segarcea.

malele să poată mânca în liniște și culcă fără a fi stânjinite.

Înălțimea dela podină la tavan a unui grajd bun pentru vaci, este de 3 metri până la 3,50; iar spațiul necesar pentru fiecare vacă, se judecă la 1 m., 30—1 m., 50 lărgime și 2 m., 50—3 m. lungime.

Când grajdul este de un singur rând de vaci, atunci locul din dărătul vitelor, destinat pentru omul ce le îngrijește, trebuie să aibă o lărgime de 1 m., 50,

Vacă bine îngrijită și bună de lapte.

când însă este făcut pentru două rânduri de vite, ce s'ar așeză spate la spate, acel loc va avea o lărgime de cel puțin 2 metri.

Cele mai multe din grajdurile vitelor au numai «esle». Acestea trebuie așezate la 40—50 centimetri d'asupra podinei, să fie lipite de părete, nelăsându-se nici un loc gol sub ele în care să se poată strânge murdăria și ogrinjii. «Grătarul» va fi prins

d'asupra eslei la o înălțime de 1 m., 20, luată dela podină, depărtarea dintre bețele lui nefiind mai mică de 12 centimetri.

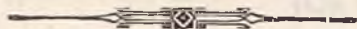
În interiorul grajdului este bine a se păstră un mic loc împrejmuit cu zăbrele, unde să se țină viței când e nevoie a-i separă de mamele lor. Acest loc se va alege în partea cea mai adăpostită a grajdului în contra frigului și vânturilor.

Taurul va fi ținut într'un loc separat al grajdului închis cu lați, în așa fel, în cât să poată vedeă în grajd. Pentru mai multă siguranță el se va ține legat în despărțitura lui.

Pe lângă fiecare grajd se va construi un mic șopron în care să se țină vitele cumpărate câtva timp în observație, pentru a se vedeă dacă ele sunt sănătoase, ca apoi să le introducă în grajd, la un loc cu celelalte.

Irimia Popescu.

Medic veterinar.

GUM CAPĂTA COPIII DIFERITE DEPRINDERI RELE

(Din: „Le livre des mères“ de A. B).

Atâți copii, atâtea caractere neasemănătoare între ele, atâtea firi deosebite, chiar într'o aceeași familie.

Acesta este faptul din a cărui pricină se îmulțesc piedicile și greșelile în educațiune și instrucțiune, pentru cari nu poți avea reguli neschimbate: de oarece în acest meșteșug al creșterii copiilor întâlnești la fiecă pas câte o excepțiune de care trebuie să te ocupi neapărat, câte o fire ciudată pe care trebuie să o biruești fără a stânjeni și fără să lași la o parte nici pe ceilalți mulți.

Printre copii, se află unii cari înclină spre bine; dar mai mulți sunt împinși către rău. Educațiunea

trebuie să întărească și să cultive, să desăvârșească apucăturile celor dintâiu și să înăbușească pe cât va fi cu putință pornirile celorlalți.

Aceasta este chemarea părinților, asupra cărora cade o mare răspundere făcându-se de bunăvoie sau nu, mijlocitorii cari îngăduiesc deprinderile rele ale copiilor lor, deprinderi ce mai pe urmă se prefac în patimi.

O chestiune atât de întinsă, atât de grea, care atinge pe rând misterele naturii omenești cu slăbiciunea, nestatornicia și mai bine zis, nimicirea ei ar cere o carte întreagă pentru ca să poată fi pe deplin lămurită în toate amănuntele. Noi vom arăta doar câteva fapte; și anume pe acelea cari ne par mai de folos ca să le înfățișem și pe cari tații și mamele vor putea să le mai întregească pe ici și pe colo cu observațiunile din experiența lor și să le ia ca mijloc și ca ajutor pentru a cunoaște pricina și a altor deprinderi rele la copii, pe cari nu le arătăm noi aici.

I.

Care-i pricina că un copil inclină spre răutate (e căinos la suflet?).

a) Pricina acestei deprinderi rele trebuie căutată în părinți. Când aceștia se lasă ca să fie duși în creșterea copiilor de o dragoste periculoasă, când arată unuia dintre copiii lor o îngăduință orbitoare și o mai mare dragoste decât celorlalți frați și surori ale lui, acești părinți nu numai că făptuesc o nedreptate, dar încă răspândesc, aduc de bunăvoia lor zăzania, dezunirea, vrăjmășia în casă, în familia lor, familie care trebuie să fie locul sfânt al bunei înțelegeri, al dragostei și al păcii. Dacă cel «mai mult iubit de părinți» se întâmplă de cade într'o greșeală și-și capătă pe drept din partea cuiva o mustrare, o pedeapsă poate, ceilalți frați ai lui nu mai pot de veselie și de mulțumire, se bucură în ascuns, câteodată chiar pe față de suferința aceluia în care ei văd un protivnic, un dușman mai degrabă, decât un frate.

b) Acest simțimânt de bucurie răutăcioasă și josnică, nu se va ivi niciodată între frați și surori dacă părinții ar fi nepărtinitori și drepecți; cu alte cuvinte dacă aceștia nu vor face nicio deosebire între copii și nu vor arăta mai multă dragoste unuia decât altuia.

c) Dela răutatea aceasta — răutate care-i face să se bucure pe socoteala și în paguba celui părtinit mai mult de părinți — frații și surorile ajung cu înlesnire să vază aproape cu mulțumire sufletească buclucurile și nenorocirile altuia, fără a mai ține socoteală dacă acesta mai face sau nu parte din familia lor. Și așa că răutatea căpătată în familie, se mărește și se întinde acum și la societate.

II.

Prin ce și cum se încurajează lenea la copii?

a) Printr'un somn prea îndelungat, somn care într'o măsură nechibzuită le poate ușor vătămă și sănătatea.

b) Intrebuințând drept înveliș în timpul somnului, prea multe *saltele* și *perne*, pe cari dealfel și regulele de igienă le opresc ca primejdioase; dându-li-se niște veșminte prea călduroase și înconjurându-i cu îngrijiri prea la fiece pas, prin căutări afemeiate, aducătoare de moliciune.

c) Incărcându-le stomacul cu un nutriment prea substanțial, prea îmbelșugat.

d) Neglijind de a-i deprinde cu activitatea, cu mișcarea, cu lucrul.

e) Dându-le exemplu de trândăvie, de neorându-ielă ori neîngrijire completă. În felul acesta ei vor fi foarte înclinați să imiteze ceea ce văd, și, crezându-se totodată îndreptățiți să urmeze felul de purtare al tatălui și al mamei lor, nu arareori vor zice: «*Facem și noi ca părinții noștri!*».

III.

Cum se întâmplă ca lenea trupului să aducă totdeodată și lenea minții, la copii?

a) Prin legătură strânsă și până la un punct de neînlăturat, ce se găsește între trup și între suflet,

legătură care face ca atunci când unul din ele suferă (trupul sau sufletul) să simță suferința și celălalt și deci când trupul se lenevește urmează ca lena aceasta să se întinză și asupra minții.

b) Ca și trupul, după cum am spus, și mintea se deprinde cu trândăvia: prin eforturile prea mari din căle-afară de mari, la care e supusă și mai ales în prima vârstă a vieții copilului.

c) Din pricina unei atențiuni prea îndelungate și încordată și prin urmare obositoare, ce copilul e silit să o îndrepte câteodată asupra aceluiași lucru.

d) Prin schimbarea neconținută a metodelor în predarea cunoștințelor.

e) Din pricina lipsei îndelungate de recreație și jocuri, cari sunt de neapărată trebuință copiilor întrucât dau trupului o mlădișie, iar minții putere de a pricepe mai cu înlesnire, fiind totdeauna și un mijloc de a înlătură o prea mare și îndelungată efortare a gândirii.

IV.

Cum ajung copiii să fie puțin îndemânateci (stângaci) și turburi în diferitele ocupațiuni (uluiți)?

a) Lăsându-i în voia lor să se dedeă lenii trupesti și intelectuale.

b) Distrugându-le toată încrederea în ei înșiși: prin muștrări neîntrerupte și pedepse fără socoteală, umilindu-i în fața altor semeni de-ai lor; fapt ce trebuie întotdeauna înlăturat, mai ales că prin aceasta se deprind a fi și desprețuitori.

c) Maltratându-i în chip neomenos, prin lovituri.

d) Dacă li se permit legături de prietenie cu diferiți copii ce suferă de aceste neajunsuri.

V.

Cum sunt împinși copiii către trivialitate (vorbe și fapte uricioase) și grosolănie?

a) Se știe îndemânarea ce o au copiii în a imita aceea ce văd. O constatare prea adevărată este și

aceea că ei imitează întotdeauna schimbând și de regulă ei fac mai mult decât ceea ce văd sau aud fie în rău, fie în bine; așa încât e foarte natural că atunci când părinții, servitorii ori tinerii tovarăși de o vârstă cu ei le dau exemple de apucături triviale și grosolane, copiii imitând, să treacă peste modelul ce le-a fost pus în față.

b) Toate persoanele dinprejurul copilului trebuie deci să se supravegheze pe ele însăși sub raporturile înfățișării, al mișcărilor, al vorbirii, ca năcumva să fie copiate în rău. Astfel, imitând, un copil se deprinde cu un mers de trândav târându-și picioarele; se reazemă sau se culcă aproape, pe masa unde i se aduce mâncarea sau, dacă rămâne o clipă în picioare, cu neastâmpărul unui bolnav el caută să se rezime oricum de o mobilă, de un zid, și multe altele. Niște asemenea deprinderi, dacă nu sunt îndreptate la timp, pot să se prefacă în năravuri, cari cu timpul continuându-se și înrădăcinându-se din ce în ce, nu mai poate scăpa omul de ele.

c) Trivialitatea este încă mai vrednică de dojană, când se preface în grosolănie și când din vorbire și mișcări ea trece la faptele copilului, făcându-l în chipul acesta nesuferit tuturor persoanelor dinprejur.

d) Prin urmare, de datoria părinților este ca mai întâiu să se supravegheze pe ei înșiși și după aceea, într'o aceeași măsură dacă nu și mai mare să-și întindă supravegherea și asupra servitorilor și asupra micilor tovarăși de joc ori de lucru ai copiilor lor.

C. Popescu-Stănești.

(Va urmă).

Bogațiile câștigate prin înșelăciune se vor micșora;
cele agonisite prin muncă se vor înmulți.

Ne-am părăsit credința.

Sra o vreme, când strămoșii noștri țineau la legea lor creștinească, mai mult ca la orice pe lume. În zilele de restriște ori în zilele de bucurie, la război ori în timp de pace, gândul lor zbură cu iubire la Dumnezeu din cer. Când în zilele de sărbătoare, clopotele bisericilor răsunau dela un capăt la altul al țării, atunci toți, mic și mare, tânăr și bătrân, bogat și sărac, dela Vodă până la opincă, mergeau în casa lui Dumnezeu să-și afle acolo mângâiere la durerile sbuciumatului lor suflet. Iar când strămoșii noștri porneau la luptă contra liftelor dușmane — ce năvăleau gata de jaf și de omor, gata de a ne robi țărișoara noastră scumpă, — nu uitau a-și face întâi o cruce și a cere ajutorul Celui a tot puternic. De aceea niciodată Dumnezeu nu i-a părăsit. Au căzut pe capul bieților noștri străbuni atâtea necazuri, au îndurat atâtea amaruri, că nouă nici nu ne vine a crede când auzim de ele. De toate însă au scăpat, căci nu și-au pierdut nici un moment credința, căci nu și-au uitat nici un moment legea.

Nouă, celor de azi, ni s'a slăbit credința. Pe D-zeu l-am uitat, de cele sfinte râdem, de învățăturile mântuitoare ale Domnului ne batem joc. Ne pare bine de răul altuia, nu mai respectăm pe nimeni, iar minciuna plutește veșnic pe buzele noastre. În zilele de sărbătoare, bisericile cari altă dată gemeau de lume, sunt astăzi aproape pustii. Vezi acolo doar 2—3 babe ori 2—3 uncheși, ce abia își mai duc zilele de azi pe mâine. Pe când prețul citește în biserică și se roagă pentru sufletele noastre, noi stăm la taifas tolăniți pe prispă, alți ne pierdem vremea în crâșmă, alții tocmai atunci ne găsim treabă. Asta-i rușine și păcat.

Și dacă noi facem așa, ne deprindem și copiii tot așa. Ei nu vor mai crede nici puțin cât credem

noi, iar copiii lor nu vor mai crede de loc. Va veni atunci o vreme când ne mai având nimic sfânt, se vor mânca între ei ca fiarele sălbatece.

Fie însă, că să nu mai ajungem așa timpuri, ci să scuturăm odată amărteala asta ce ne-a coprins sufletele și să fim iarăși curați la suflet, cum erau străbunii, și atunci viața ne va părea mai bună, mai frumoasă, mai fericită.

D. V. Țoni.

Galati.

PĂSERILE.

Familia Ciocârlilor (Alaudidelor).

Ciocârliă de câmp sau Ciocârlanul. (*Alauda arvensis*). Are penele din atară ale cozei albe, cu o singură pată mică neagră pe jumătatea din lăuntru. Tot albă e și jumătatea dea lungul, din afară, a penei a doua dela coadă. Partea de sus, spatele, e cenușiu-galbenă; obrajii, cenușii-roșieteci. Pe pântece e cenușie sau galbenă albie. Are o dungă albă peste ochi. Pe spate și pe pântece are și dungi lungărețe de culoare mai închisă. Trăește în toată Europa pân la insulele Feroe; mai des în câmpiile roditoare. Cântă în timpul zilei, înălțându-se în văzduh și apoi lăsându-se să cază răpede.

Ciocârliă.

De aceea își începe C. Negruzzi „Aprodul Purece“ cu versurile următoare:

Ciocârliă cea voioasă în văzduh se legână
Și'nturnarea primăverei prin dulci ciripiri serbă

Dimineața și seara cântă stând jos pe pământ. E lungă de 10 ctm. Carnea ei e foarte bună.

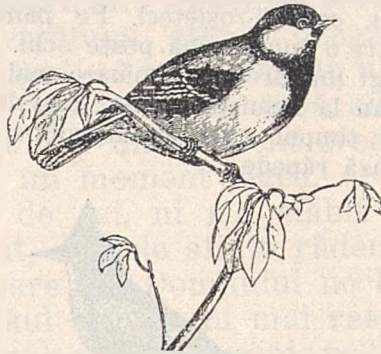
Mai e ciocârlia cucuiată (*Alauda cristata*) (17—18 ctm). Pe sub aripi e galbenă roșiatică. Bărbătușul cântă stând jos sau plutind în văzduh deasupra cuibului.

Toate ciocârlile au plisc în formă de con, ca vrăbiile și celelalte fringillide, dar mai lung și mai slab. Aripile sunt late, cu câte 10 pene lungi. Coada scurtă. Degetul al patrulea, care-i întors îndărăt, are o ghiară mai lungă, decât degetul. Se pare că-i slujește la mutat ouăle, când dușmanii dau de cuibul pe care îl face în iarbă, pe pământ. Ouăle ciocârliei de câmp sunt 5—6, de culoare necurată, pătate cu negriu. Se hrănesc cu insecte și boabe.

Familia Pițigoilor (Paridele).

Pițigoii cel mare (*Parus major*). E lung de 14—15 ctm. Are capul negru cu tâmplele albe și câte o dungă neagră dela gât peste tot pieptul. Aripelile și coada le are cenușii. Spatele și o pată la ceafă, verzi. Pe pânțele, gălbui cu o pată neagră, curajos, viclean și ucigaș. Își face cuibul în păduri și grădini, lângă pământ sau pe crengi.

Pițigoii bărbos (*Parus barbatus*). Lung de 17—18 ctm. Coada cât trupul. Spatele și coperișul aripelor castanii. Bărbătușii au ca niște favorite. Trăește pe locuri sărate, lângă mare.

Pițigoiu.

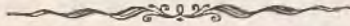
Pițigoii vânt (*Parus caeruleus*) ajunge pân la 13 ctm. Are aripelile și coada albastre, cu mărgenile lucind. Spinarea verde, pânțele galben. Capul femeilor și al puilor e albastru verzuiu; al bărbătușilor, albastru. Femeișca clocește pân la 22 ouă, odată.

E un Pițigoiu zis cu coadă lungă, căci el e de 16—17 ctm; iar coada singură de 9 ctm. Pe spate și pe pânțele o cenușiu-roșiatic; pe cap și pânțele, alb. Face cuib în formă de pungă. Alt Pițigoiu (*pendulinus*) își face cuibul în formă de pungă și-l atârnă de o cracă. Mai sunt și alte feluri.

Toți pițigoii sunt mici la trup și îndesați. Se hrănesc cu insecte și semințe, dar omoară și alte păsărele, ba în colivii chiar pe semenii lor, și-i mănâncă. Pliscul li se subțiază treptat spre vârf. Au zece pene mari la aripă. A 4-a ori a 5-a e mai lungă. Penele mătăsoase. Se află în lumea veche în emisfera de Miază-Noapte. În America sunt puțini. În Europa scot-pui de două ori pe an.

Fringillidele, Alaudidele și Paridele, împreună cu alte câteva familii, alcătuiesc subîmpărțirea zisă a *conirostrelor*, adică a *Păserelelor*, cu ciocul în formă de con.

Dr. Lux.

Din ziare și reviste.

Dorm peștii ?

După multe observări s'a constatat că o parte din pești dorm. o parte însă nu dorm, sau cel puțin nu sunt în o stare care samănă cu somnul celorlalte animale. Din peștii de apă dulce și de mare cei mai mulți dorm; numai peștii de aur (cu solzi galbini), aceia nu dorm. S'a observat însă, că și aceștia stau la anumite intervaluri așa de liniștiți, încât ai crede că dorm. Poate că acesta le e somnul lor, dar cum se apropie ceva de ei încep a înotă prin apă. Să crede deci, că la pescuții aceștia nu înceată funcțiunea ochilor.

Unii pești dorm noaptea, dar în general nu au vreme regulată pentru dormire.

(«Deșteptarea»).

Ouăle curcilor.

Trebue să fim foarte atenți în timpul când curca ouă, căci ea își depune ouăle prin bălării, prin colțuri ascunse și dacă le perdem din vedere, putem să rămănem fără ele. Odată ce curca a încetat ouatul, devine cloșcă. Ouăle ce le punem la clocit trebuesc a fi proaspete, aceasta se poate cunoaște dacă le punem într'un vas cu apă caldă: cele cari vor cădea la fund sunt bune.

(«Veterinarul»).

Stărpirea gărgăriței din hambare.

Experiențele au dovedit că mirosul de cânepă alungă gărgărițele din hambare și magazii. După ce se curăță bine și se mătură hambarele, să se pună la colțuri, câte un mănunchiu de cânepă. Se va vedea peste scurt timp cum vor peri gărgărițele cu totul.

(«Agriculorul»).

Bețivul la ceasul morții.

Un vestit bețiv care în viață nu gustase apa, zicea pe patul de moarte :

„la dați-mi ulcica de apă să mă impac cu dușmanul meu “ !

(*Statul poporului*).

In contra alcoolului.

În Finlanda, numită și «țara bălților», în urma agitațiilor și demonstrațiilor venite din partea studenților și femeilor finlandeze, s'a adus o lege, de foarte mare însemnătate pentru toți locuitorii acestei țărișoare.

După această lege, în Finlanda, importarea, fabricarea și vânzarea în ori și ce chip a băuturilor spirtoase și a materiilor cari conține alcool, e oprită, pedepsindu-se foarte aspru contra-vențiunile.

Legea amintită, la 1 Iulie 1910 intră în vigoare, cu aceea că importarea materilor spirtoase e oprită încă cu un an mai înainte, adică 1 Iulie 1909.

Luând în seamă acestea, să ne uităm în oglinda trecutului și prezentului neamului nostru românesc, și, cu durere, vom vedea că îngrozitor de mare e numărul acelor țărani români cari în măsură neiertată consumă băuturi spirtoase, mai cu seamă rachiul — falșul rachiul jidovesc — care ne tâmpește mintea, ne îmbolnăvește sângele, hrapindu-ne și bănișorii, câștigați cu sudoare amară și cruntă.

Tot astfel vom vedea că patima beției, care patimă, «e ca o boală, ce se moștenește dela părinții de copii», pe foarte mulți țărani români, din oameni avuți și frunțași, i-a făcut cerșetori, lăsându-i fără casă și vatră.

Din toate deprinderile rele și păgubitoare, de cari țăranul român e stăpânit, în locul cel dintâiu e patima beției, căci această urâtă patimă zilnic seceră victime.

Țăranul român mai bucuros nu mănâncă, numai să nu-i lipsească rachiul. Pentru o înghițitură din această otravă, țăranul român se umilește, se înjosește, se face de răsul, batjocura și disprețul tuturor străinilor, tuturor veneticilor, aduși între noi de dhuri necurate.

Răul și binele sunt două lucruri mari și însemnate, cari stau în strânsă legătură cu viața omenească, și de oarece între «rău» și «bine» e depărtare ca între cer și pământ, Atotputernicul Dumnezeu ne-a înzestrat cu darul minții, ca spre binele și fericirea noastră și-a copiilor noștri, să judecăm ce e rău și ce e bine.

Să vedem numai Rachiul nu e băătură naturală, adică lăsată de Dumnezeu, ci e otravă gătită de oameni muritori, semeni ai noștri; apa însă e băătură naturală, căci e lăsată de însuși Dumnezeu, «fără de care omenirea nu ar putea trăi».

Lucrul singur se explică. . . Milioane de oameni se lasă seduși și jefuiți de o mână de oameni, cari prin gătirea sau «fabricarea» rachiului, câștigă averi împărătești. Aceștia gătesc ra-

chiul pentru alții, fără ca ei să-l bea, sau chiar să-l guste, căci ei își păzesc sănătatea!

Apă, numai apă, băutura lui Dumnezeu, să bem, frați țărani români!!!

Alex. Țințariu.

Cea mai veche călătorie în jurul Africei.

Multe lucruri le-au cunoscut cei vechi, dar pe urmă s'au uitat și a trebuit să le aflăm din nou. Așa, încă de pe la începutul veacului al șeselea înainte de Hristos, faraonul Nechao a trimis o corabie să încunjure Africa (Libia, cum îi ziceau pe atunci). Corabia a plecat din Marea Mediterană, a trecut pe Nil și apoi pe un canal în Marea Roșie, pe urmă s'a ținut mereu de coasta resăriteană a Africei, a trecut pe la Capul Bunei Speranțe, s'a urcat mereu pe lângă coasta apuseană și pe la Gibraltar a intrat în Marea Mediterană. Călătoria a ținut trei ani.

Herodot, care ne-a păstrat povestirea aceasta, o auzise dela preoții egipteni, dar n'o prea credea. În povestire se află un lucru, care dovedește că, de n'am avea nici o dovadă alta, tot ar trebui să credem că se razimă pe adevăr. Corăbierii spuneau ca o minune, de care nu-și puteau da seamă, că o bucată de vreme, cât au mers, soarele le resărea mereu la stânga, dar, dela un loc, au văzut cu mirare că soarele le resărea la dreapta. Asta se petrecuse îndată ce au trecut de Capul Bunei Speranțe și au început a înainta spre Miază-Noapte de a lungul coastei apusene. Acuma, însă, sunt doi scarabei (gândaci) mari de piatră, pe cari Nechao, a pus de au scris povestirea în scurt a acestei călătorii în jurul Africei.

Se mai știe, de asemenea, că și un căpitan cartaginez a făcut o călătorie eșind pe la Gibraltar (Stâlpii lui Hercule) și urmând coasta apuseană a Africei. Dar acesta (Hanon), după istorisirea ce s'a păstrat, nu se pare să fi ajuns mai departe de fundul golfului Guineei.

BIBLIOGRAFIE

— A apărut și se află de vânzare la toate librăriile din țară: *Codul plugarilor*, Legi noi și vechi cu explicațiuni și formulare pentru împlinirea actelor necesare la aplicarea legilor de mai jos:

I. Legea învoielilor agricole precedată de expunerea de motive a d-lui Ministru de Interne și Raportul d-lui A. Djuvara, deputat.

II. Legea judecătoriilor de pace, precedată de expunerea de motive a d-lui Ministru de Justiție și Raportul d-lui Saita, deputat.

III. Regulamentul legii judecătoriilor.

IV. Legea monopolului cârciumelor, precedată de expunerea de motive a d-lui Ministru Em. Costinescu și raportul d-lui dr. Râmniceanu senator.

V. Legea Cassei rurale, precedată de expunerea de motive a d-lui Ministru de Domenii.

VI. Legea licențelor.

VII. Legea fabricării și vânzării lumânărilor de ceară.

VIII. Legea rurală de improprietărire din 1864, adnotată cu deciziuni ale Inaltei Curți.

IX. Legea rurală din 1879.

X. Legea proprietarilor, adnotată cu deciziuni ale Inaltei Curți.

XI. Regulamentul Sântului Sinod, din 18 Iulie 1864.

XII. Circulara d-lui Președinte al Trib. Tutova.

XIII. Regulamentul legii învoelilor agricole.

XIV. Legea nouă administrativă.

de *Theodor Marinescu*, Avocat, fost Procuror. 450 pagini lei 3.

Editura librăriei N. A. Petroff, Bârlad.

— A apărut și se află de vânzare la toate librăriile din țară *Măsurătoarea ogoarelor*, absolut necesară tuturor agricultorilor și funcționarilor administrativi însărcinați cu aplicarea legilor agrare.

Călăuza practică, legală și exactă întocmită de o asociație de ingineri după noile măsuri metrice, pentru măsurarea diferitelor forme de ogoare, păduri, moșii, etc., cu tabele de transformările măsurilor vechi în noul și vice-versa din Moldova, Muntenia și Dobrogea.

Mai cuprinde: măsurătorile de islazuri (imașuri); Cubatura putinelor butoacelor, șurilor, coșarelor, clăilor, movilelor, pietrișului din prestații, arborilor în picioare, lemnelor etc.

Legea tocmelor agricole și extract din legea sistemului zecimal metric, cu 50 figuri în text.

Legată: prețul 3 lei.

Editura librăriei N. A. Petroff, Bârlad.

INȘTIINȚARE.

In cursul lunilor de vacanță — ca și în anii trecuți — vom scoate și în anul curent numere duble și anume:

No. 41 (13 Iulie) și 42 (20 Iulie), vor eși împreună la 13 Iulie.

No. 43 (27 Iulie) și 44 (3 August), vor eși împreună la 3 August.

No. 45 (10 August) și 46 (17 August), vor eși împreună la 17 August.

No. 47 (24 August) și 48 (31 August), vor eși împreună la 31 August.

De aci încolo, cu No. 49 (7 Septemvrie), numerele vor urmă să apară iarăși săptămânal.

ADMINISTRAȚIA

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membbru al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf-Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, fost *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, fost *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompillu Ellade, profesor universitar. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Ieromonah Leontie Chiriță (M-rea Râșca), 1 leu; Ieromonah Ionichie al Tomei (M-rea Râșca), 1 leu; Ieromonah Gherasim al Nichitei (M-rea Râșca), 1 leu; Ieromonah Glicherie Cucoș (M-rea Râșca), 1 leu; Ieromonah Daniil Nicol (M-rea Râșca), 1 leu; Ieromonah Nectarie Butulea (M-rea Râșca), 1 leu; Fratele Gheorghe Hunciuc (M-rea Râșca), 2 lei; Fratele Petru Mateiu (M-rea Râșca), 1 leu; Fratele Ion Gheorghinescu (M-rea Râșca), 1 leu; Fratele Mihai Popovici (M-rea Râșca), 1 leu; Gh. I. Grigorescu (com. Râșca), 2 lei; C. Ion Rusu (Bogdănești), 1 leu; Preot N. Calianescu (Bogdănești), 1 leu; Vasile Hudită (Bogdănești), 1 leu; Lucia I. Ionescu (Bogdănești), 1 leu; Cocuz Vasile (Iași), 5 lei; V. I. Radu (Iași), 2 lei; I. Georgescu (Iași), 2 lei; C. Marinescu (Iași), 2 lei; D. Cădere (Iași), 2 lei; G. S. Cristofor (Iași), 2 lei; V. Costin (Iași), 2 lei; Al. Suceveanu (Tulcea), 2 lei; Hasnaș (Sulina), 2 lei; Atanasiu Alex. (Tulcea), 2 lei; Nicolaie Smadu (Tulcea), 2 lei; I. Teodorescu (Babadag), 2 lei; Constantin A. Popescu (Butoești), 1 leu; Mihail Georgescu (Bechetu-Dolj) 2 lei; Nicolae F. Preoteasa (Bechetu-Dolj), 2 lei; Ion Th. Pretorian (Bechetu-Dolj), 2 lei; Pr. Gheorghe Dumitrescu (Buhuși), 1 leu; Gh. Nicolau (Piatra-Neamț), 1 leu; M. Simionescu (Blăgești), 1 leu; Alecu Istrati (Buhuși), 10 lei; D. Lalu (Piatra-Neamț), 5 lei; Michel Leibur (Piatra-Neamț), 5 lei; Ițic Solomon (Piatra-Neamț), 3 lei; Leon Schwartz (Buhuși), 10 lei; A. H. Sozif (Buhuși), 4 lei; Israel Friedman (Buhuși), 20 lei; Conrad Reiss (Buhuși), 2 lei; Solomon Askenasi (Buhuși), 1 leu; Avram Leventer (Buhuși), 1 leu; Yuluia Isăcescu (Piatra-Neamț), 5 lei; Aurelia Bozga (Piatra-Neamț), 1 leu; Natalia Dimitriu (Piatra-Neamț), 2 lei; Alex Gheorghiu (Piatra-Neamț), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși în cursul anului 1908 este de 865, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 3318.

(Va urma în numărul viitor).

SOCIETATE IN COMANDITĂ

WEIL, JOSEPH & Co. Succ.

BUCUREȘTI, Str. Smârdan No. 5, Casa Țăranu.

Mare depozit de unelte și

Mașini agricole și industriale

•• SPECIALTĂȚI BREVETATE ••

Recomandă Domnilor Agricultori:

Pluguri de oțel originale Bächer
de tot felul.

Grape de oțel originale Bächer
mișcătoare, nemișcătoare, lanțate și
canadiene cu arcuri ultima noutate.

Garnituri de treerat din renumita
fabrică *Hofherr & Schrantz* Viena,
cele mai solide și cele mai bune în
funcțiune.

Batoze de porumb cu abur, brevetate
«Casali», din aceeași fabrică, cele
mai căutate.

Vânturători No. 5 pe 4 roate de trans-
port, originale *Hofherr & Schrantz*,
Viena.

Trioare originale Heid, Stockerau
brevetate, cu ventilație și table fre-
zuite, toate mărimile.

Semănătoare prin împrăștiere, origi-
nale *Hofherr & Schrantz* 3,80 m.
lățime, ultimul model perfecționat.

* Semănătoarele în rânduri, celebra
marcă *Unicum Drill*, brevetate, ori-
ginale *Melichar*, cu aparat de se-
mănat prin lingurițe de oțel niche-
late extra-solide, a căror rezistență
o garantăm zece ani de zile. (Fe-
rițivă de semănătoare cu roțițe ca-
nelate, cari ușor expun semințele
vătămării.

Prese hydraulice de vin, Teascuri și
zdrobitoare de struguri din fabrica
specială *Merrem & Knötgen*, Wit-
tlich, Germania.

Motoare Austriace de precizie pentru
combustibil benzina din fabrica
Ozers & Bauer, Viena.

Mori pe postament de stejar din
fabrica *Hofherr & Schrantz*.

Pietre de moară din fabrica *Societă
Générale Meulière*. La Ferté sous
Jouarre, Franța prima calitate, com-
puse din patru bucăți întregi fără
pept, etc., etc., etc.

PREȚURI ȘI CONDIȚIUNI DE PLATA FAVORABILE

Se garantează soliditate și buna funcțiune

Cataloage la cerere gratis și franco